1956

Kärk

N:o 1 11. 4. 1956

Noin vuosi sitten puhuttiin ylioppilaskunnassa maakuntakerhojen lakkauttamisesta. Tällä hetkellä keskustelu tästä aiheesta tuntuu enemmän kuin tarpeelliselta.

Ylioppilaskunnan toimintaa on arvosteltu varmaankin sen perustamisesta lähtien, mutta hyvin harvoin rakentavassa hengessä. Koska maakuntakerhojen toiminta on oleellisinta ylioppilaskunnan toiminnassa, koskee arvostelu eritoten kerhoja. Mikä kerhojen toiminnassa on oleellisinta? Onko niiden toimittava itsenäisinä yksikköinä vai yhteisen organisaation pikku osasina? Tämä kysymys on osittain ratkaistu antamalla beanikasvatus kerhojen haltuun, mutta se ei riitä. Kasvatus on useim inhoa herättävä sana, ja pakko on arvatenkin kaikkea muuta kuin innostava.

Kerhojen toiminnalla on ikävä taipumus kangistua kaavoihin. Paras ja varmaankin ainoa tehokas vastalääke on uuden polven mukaansaaminen - mutta vapaaehtoisesti. Mikäli niim ei tapahdu, kerhot ovat vain nimi, kyltti joka ruostumistaan ruostuu.

Nämä seikat huomioon ottaen on ilmeistä paranmuksen tarvetta. Mutta halu ja hyvä tarkoitus eivät aina vie tuloksiin. Tarvitaan nopeita ratkaisuja ja henkilöitä, jotka panevat toimeksi. "Kritää eres!", sano ukko kun akkansa seinällä kivelemään opetti.

T O I M I T U S E I V A S T A A. Toimitus.

R A H A S T O N H O I T A J A N H U O L I A.

Ottaen huomioon valtion nykyisen kireän rahatilanteen ja Fieandtin uuden talousohjelman, uhkaa kerhoa piankin konkurssi, ellei oluen juontipalkkiota koroteta. Tilanteen selvittämiseksi on minun rahastonhoitajan ominaisuudessa käännyttävä Käen lukijakunnan puoleen vihjeitä saadakseni. Jos jollakin on tiedossaan yritys, josta ilman kiinnijoutumisen vaaraa voisi kaapata parisen miljoonaa, pyydän mitä pikimmin kääntymään allekirjoittaneen puoleen.

Tarkoituksemme ei ole rakentaa atomivoimalaitosta eikä sähköllä käyvää tahranpoistolaitetta, vaan meidän on mitä pikimmin saatava paikatuksi lovi, jonka maaseutukiertue lohkaisi apulantamiljaardeihimme. Mielihyvin ottaisimme vastaan jonkin tehtaan isännyyden, taikka hallintaoikeuden valtiojohtoisessa liikeyrityksessä. Viimemainitussa tapauksessa emme kuitenkaan sitoudu vastaamaan korvauksista ja tappioista, vaan hyväksemme koitukoon mainitunlaisten yritysten johtajiston taskurahat.

Kapinaan taikka pankkiryöstöön emme myöskään suostu ottamaan osaa, ellei mainituissa tapauksissa taata maidon hinnan korotuksia vastaavaa summaa ja vapaata matkustusoikeutta lehmättömille seuduille. Sensijaan olisimme mielellämme konkurssia valmisteleva autoliike senjälkeen, kun omaisuuteemme olisi lisätty osakkeenomistajain varat ja Studebakerit ja Rolls Roycet jaettu parillekymmenelle lähimmälle sukulaiselle.

Kaikkein mieluisampana lahjana ottaisimme vastaan kerhon jäsenlukua vastaavan määrän paikkoja eduskunnassa, kun taas pian uudelleen korotettaneen edustajien palkkioita ja ministereille jaetaan suurempia autoja, joilla vaivattomasti päivässä ajelee Aravahuoneistonsa päästä päähän. Mainitunlaisten tilaisuuksien sattuessa näköpiiriin pyydämme siitä heti ehdottomasti välittämään tiedon Savo-Karjalaisen Kerhon rahastonhoitajalle, joka jokaisesta hyväksytystä ehdotuksesta suorittaa palkkiona vaatimattoman 12 markan korotuksen tunnilta.

+++ +++ +++

Pessimistin pettymykset ovat optimistisia.

Elämän Kokemus

+++ +++ +++

M A A K U N T A K E R H O I S T A J A
K E R H O T O I M I N N A S T A

Lehdessämme toisaalla on pari kurkkuaan myöten täynnä olevaa henkilöä ryhtynyt ruotimaan maakuntakerhomme puutteita ja vikoja. Keskustelua aiheesta on käyty ennenkin, varsinkin muistuu mieleeni taistelu, jota käytiin pari vuotta sitten erään Ylioppilaslehden pääkirjoituksen ympärillä. Mainittu kirjoitus käsitteli maakuntakerhojen asemaa ja tavoitteita silloisena ajankohtana, eikä niitten tulevaisuus näyttäryt kirjoittajan mielestä kovinkaan valoisalta.

Tämä provokatoorinen kirjoitus, jonka tarkoitus oli kai ennenkaikkea saada aikaan keskustelua, on nyttemmin jo painunut unholaan. Mutta sen suoranaisia vaikutuksia näkyi pian kerhojen toiminnan vilkastumisessa, sekä ennenkaikkea kiinteämmästä järjestäytymisestä maakunta-aatteen ympärille. Toisaalla tässä lehdessä esiintyvistä kirjoituksista voisi kuitenkin päätellä, että Savo-Karjalainen Kerho on jäänyt kehityksestä jälkeen.

Eräässä pari viikkoa sitten käydyssä boksikeskustelussa tuotiin ilmi muutamia mielipiteitä, jotka tässä yhteydessä on hyvä toistaa. Muuten mainitunlaisissa boksikeskusteluissa saa usein kuulla enemmän asiaa, kuin vuoden aikana eduskunnan istuntosalissa. Ennenkaikkea moitittiin Savo-Karjalaisen Kerhon teeiltojen ohjelmaa tai ohjelmakatoa, jos niin saa sanoa. Muutamat henkilöt esittivät väitteen, että kerhosta on tullut pelkkä leikkikerho, jonka suojissa ei yksikään itseään kunnioittava akateeminen kansalainen voi millään tunnustaa viihtyvänsä.

Tämä on se kohta keskustelussa, joka allekirjoittanuttakin eniten koko käydyssä riidassa eniten kiinnosti. Sitäkin suuremmalla syyllä, että toteamuksessa oli enemmän kuin puolet totta. Vastuussa olevat ja yleensä ohjelmasta huolehtivat piirit eivät valitettavasti ole useinkaan ehtineet järjestämä ohjelmaa mainittuihin tilaisuuksiin, joka ei kuitenkaan liene yksinomaan heidän syynsä. Syyhän moiseen lienee aina kerholaisissa itsessään, jotka kuitenkin harvinaisen runsaslukuisina näyttävät usein miehittäneen tuollaiset leikkitilaisuudet.

No niin, jos seurustelu kerhoilloissa on useinkin pakosta ollut tuollaista tavallaan keinotekoista viihdykkeen etsimistä, en minä ainakaan ole ensimmäisenä heittämässä kiveä. Päinvastoin olen ensimmäisenä tunnustamassa, että tarkoituksenmukaisemman ja paremmin järjestetyn ohjelman puutteesta olen minäkin omalta osaltani vastuussa. Jo mainitussa boksikeskustelussa tuotiin ilmi ajatus, joka näytetään esimerkiksi Satakuntalais-Hämäläisen Kerhon keskuudessa otetun käytäntöön. Siellä on nimittäin asianomaisten henkilöitten kertoman mukaan järjestetty teeiltoihin aina esitelmätilaisuus, jossa jonkin alan edustaja luennoi erikoisaineestaan. No jaa, kuten jo mainitussa keskustelussa esitin, on tämänkin laatuinen ratkaisu vain jonkinlainen kompromissiratkaisu, ainakin allekirjoittaneen mielestä. Sekinhän on vain eräänlaista täytettä, joka ei kai mitenkään muutenkaan liity kerhojen maakunnalliseen ohjelmaan.

Jotain muuta, todella maakuntaan ja kotiseutuun liittyvää olisi saatava liitetyksi mukaan kerhojen tällä hetkellä perätti köyhään ohjelmaan. Tämähän on juuri sitä, josta käytämme kulunutta sanaa traditio. Mutta traditioidensa varassa yleensäkin elävät kaikki tämänlaatuiset yhdistykset.

Vuoden alussa tehty maakuntakiertue sellaisenaan on jo antanut muutamia viitteitä, joiden mukaan maakuntakerho voisi toimia perustussääntöjensä mukaan. Aikaisemmin on jo mainittu, että tarkoituksena on saada maakuntakiertueesta joka vuosi toistuva traditio, joka siten lähentäisi kerholaisia maakuntaansa ja ennenkaikkea sen tulevaan opiskelevaan nuorisoon. Mutta tämäkään sellaisenaan ei vielä riitä. Vielä on monta sarkaa kynnettävänä, ennenkaikkea Itä-Suomen maaseuduilla.

Yliopiston Varsinais-Suomalainen Kerho on tietämäni mukaan parina vuonna järjestänyt jonkinlaisen kotiseutututkimusretken, jonka tuloksia on jo näkynyt yliopistollisissa tutkimuksissa. Tässä olisi nähdäkseni juuri eräs niistä aloista, joilla Savo-Karjalainenkin Kerho voisi lähteä maakunnallista työtään suorittamaan. Tosinhan olosuhteet ovat kaukana kotimaakunnastaan opiskeleville paljoa vaikeammat, mutta ne eivät missään tapauksessa voine asiaa kaataa. Asuvathan useimmat kerholaisista yhäkin kesän aikana kotonaan maakunnissa, ja siihen ehdotukseni perustuukin.

Savo-Karjalainen Kerho voisi myöskin muitten antamaa esimerkkiä noudattaen ryhtyä keräämään maakunnallista aineistoa, jota

sittemmin arkistoitaisiin pian valmistuvien uusien kerhohuoneitten suojiin. Tällä en nyt tarkoita suorastaan jotain kansatieteellistä museota, vaan pientä kokoelmaa maakunnallisista muistomerkeistä, joka kerättynä sittemmin olisi Savo-Karjalaisen Kerhon omaisuutta. Meillähän on jo Kuopiossa suuri kansantieteellinen museo, jonka suojissa maakunnallista aineistoa on runsain määrin edustettuna.

Mutta tämänlaatuinen pieni kokoelma olisi maakuntakerholle ehtymätön toiminnan keskus, jonka ympärille saattaisi kehittyä vilkastakin toimintaa. Sellaisenaanhan tämäkin suunnitelma on vain ehdotus, viite siitä, millä tavalla myöskin voisi maakuntakerhon toimintaa edesauttaa ja kehittää. Tarkoitushan on siis ennenkaikkea luoda jonkinmoinen keskus, jonka ympärille voisi nyt täysin lamassa oleva toiminta elpyä ja ehkä kasvaakin.

Omasta puolestaan on allekirjoittanut päättänyt kesän aikana toimittaa jonkinlaista keräystä, jonka aikoo luovuttaa Savo-Karjalaisen Kerhon hallintaan. Valitettavasti vain tällainen toiminta vaatii useinkin edes jonkinlaista pääomaa, joka seilka ainakin näihin aikoihin saakka on jo muodollisestikin estänyt mainitunlaista Kerholle ehdottamasta. *Mutta ainahan on tällaisiin asioihin taloudellista avustusta saatu muualta*, ja ehkä juuri kotimaakuntamme olisivat suuresti kiinnostuneita järjestämään jonkinlaisen pienen kansantieteellisen museon Savo-Karjalaisen Kerhon nimissä.

Spectator

+ + + +

AKI:

LITRA TUORETTA VERTA

eli

KELTAINEN KYNSI.

Komissaario Sims hymyili. Hitaasti ja hilpeästi. Toimistossa oli kuuma. Neiti Parrit vastasi komissaarion hymyyn. Nopeasti ja surumielisesti. Hänellä oli kauniit, tasaiset hampaat.

Puhelin soi. Komissaario Sims hymyili. Nopeasti ja surumielisesti. Neiti Parrit sytytti savukkeen. Hän ei osannut puhaltaa renkaita. Siksi hän puhalsi savun Komissaario Simsin kasvoille. Tämä hymyili. Lopetettuaan puhelun hän nosti jalkansa pöydälle ja sytytti sikaarin. Hän osasi puhaltaa renkaita.

- Juttu on monimutkainen, sanoi Sims ja hymyili.
- Ei minun mielestäni, sanoi neiti Parrit totisena.
- Te poltatte paljon, sanoi Sims.
- Kuinka niin, sanoi neiti Parrit ja hymyili.
- Ettekä Te käytä imuketta, sanoi Sims ja hymyili.
- Entä sitten, sanoi neiti Parrit totisena.
- Teillä on keltainen kynsi. Se johtuu nikotiinista, sanoi Sims.
- En tosiaankaan ymmärrä, huokaisi neiti Parrit.
- Niin, Teidän polttamiinne savukkeisiin jää huulipunaa. Eikö totta?, hymyili Sims valloittavasti.
- Sans Egal 1, vastasi neiti Parrit paljastaen valkoiset hampaansa.
- Palaamme asiaan huomenna, sanoi Sims kevyesti nyökäten.
- Näkemiin, sanoivat valkoiset hampaat.

- - -

Komissaario Sims naputteli sormillaan puhelinta. Aika kului eikä asia tuntunut selviävän. Puhelin soi. Komissaario Sims nosti kuulokkeen:

- Sims vai? Emelia täällä! Onko asia selvä? Ei vieläkään! Jos se ei tämän päivän kuluessa selviä, rupean itse johtamaan tutkimuksia!
- Rauhallisuutta! Käske Max toimistooni! Terve!

Komissaario Sims aukaisi seetripuisen sikaarirasiansa, nosti jalkansa pöydälle, sytytti ja imaisi sentin lempisikaariaan. Silmät painuivat kiinni, hengitys hiljeni .... Ainoastaan sih-

teeri tiesi, ettei komissaario nukkunut, vaan ajatteli. Neiti Parritin sääriä. Sims toivoi olevansa viisi vuotta nuorempi....

- - -

Komissaario Sims hymyili. Neiti Parrit istui vastapäätä ja hymyili epävarmasti.

- Missä olitte eilen illalla kello 23 ja 24 välisenä aikana?
- Muistaakseni olin erään tuttavani kanssa yökerhossa, hymyili neiti Parrit ilkamoiden.
- Tietysti! Mutta kenen kanssa? Nimi ja sukupuoli?
- En ymmärrä, miten nämä tiedot liittyisivät suorittamaanne tutkimukseen.
- Olette ihailtavan uskollinen. Ovatko tuttavuutenne liian hämäräperäisiä, voidaksenne ilmoittaa heidän nimensä. Sukupuolen arvaan!

Komissaario Sims nosti jalkansa pöydälle ja sulki silmänsä.

- Olen tullut luoksenne pelkästä kohteliaisuudesta, sillä en näe mitään syytä kuulustelemiseeni. En ole sotkeutunut mihinkään poliisia kiinnostavaan, enkä myöskään tunne Teitä henkilökohtaisesti!, valkoiset hampaat hymyilivät viileän kohteliaasti.
- Valitettavasti ette! Mitä tekemistä Teillä on poikani kanssa?
- Miksi oletatte minulla olevan jotain tekemistään hänen kanssaan? Haluaisitteko vaihtaa paikkaa?
- Muistanette eilisen keskustelumme?, komissaario Sims hymyili valloittavasti, Te poltatte paljon. Ilman imuketta. Lisäksi ilmoititte huulipunanne laadun. Muistattehan?
- Niin, neiti Parritin hymy muuttui epävarmaksi.
- Poikani on ainoa lapsemme. Komissaario piti tauon. Vaimoni tutkii hyvin tarkasti hänen elämäänsä. Tutkimuksissaan hän on löytänyt poikamme huoneesta huulipunaan tahriintuneen savukkeen. Samaa merkkiä, mitä Te poltatte. En usko, että voitte enää kieltää osuuttanne asiaan. Komissaario katsoi tutkivasti orvokinsinisiin silmiin, hymähti ja jatkoi, eikä minulla kaiken lisäksi ole mitään sekaantumistanne vastaan!
- Oooooh! Te siis, Te siis hyväksytte minut miniäksenne?, neiti Parrit punastui, mutta sitten hänen itsevarmuutensa palasi ja yht'äkkiä hän ryntäsi ylös tuolistaan ja suuteli Simsiä keskelle suuta!
- Komissaario, poikanne on täällä! Otatteko hänet vastaan?

Ennenkuin komissaario vastasi, ryntäsi ruskeatukkainen nuorukainen huoneeseen.

- Hei isä, mutta mitä ihmettä? Isä hoi, sinullahan on huulipunaa .....!
- Sans Egal 1, mutisi komissaario Sims, ja nosti silmiään avaamatta jalkansa pöydälle.

+ + + +

EN OLE KOSKAAN kirjoittanut kaikesta mitä tunnen
en ole koskaan antanut sanoilleni sitä
mitä tiedän niihin kuuluvan

minun minäni ei mahdu yhteen runoon
ei kahteen ei kolmeen

minun minäni elää hapaana ilman muodon kahleita
se kulkee yksinäisillä teillä

ja siihen mitä tarvitaan
on oleva ajan merkki pantuna
ja tuhat merkitystä tiedän lähdölle
voisin sanoa sinulle totuuden
yksinkertaisuudesta
joka minussa värisee kuin kevään lehdet
kuitenkaan sillä ei olisi ratkaisua
sen väri ei olisi yhtään tämänkertaista tummempi

runohan ei ole muuta kuin oire suuntaan
josta et tiedä enempää

Minun on oltava avoin
sanoit
ja kuitenkin pelkäät että et ymmärrä tätäkään
jolta on niin paljon kätketty
tunteeni ainoastaan peitän
en kätke tietoa

Runoni ovat askeleita edestakaisin
edestakaisin
edestakaisin
⟷

ja sitten vielä kysyit
onko tämä kaikki
Sitä ei ole koskaan kukaan sanonut
miksi sitä kukaan sanoisikaan

Asiallinen selostus Savo-Karjalaisen Kerhon maakuntakiertueesta

Keväällä 1955 syntyi Savo-Karjalaisen Kerhon puheenjohtajassa idea maakuntakiertueesta. Innostus asiaan oli heti alusta alkaen suuri ja sitä lisäsivät vuosijuhlissa kuullut hauskat kuvaukset entisistä retkistä. Kesällä olikin sitten hyvää aikaa kypsytellä ajatusta, ja syksyn kuluessa muutaman pessimistin epäilyksistä huolimatta alkoi näyttää siltä, että kerho kykenisis myös suunnitelman toteuttamaan.

Kiertueen laadusta ja laajuudesta esiintyi eriäviä mielipiteitä. Toiset kannattivat yleisöjuhlien järjestämistä, mutta lopuksi päädyttiin kuitenkin teinikonventteihin. Tämä siksi, että näin vältettiin huoneistojen vuokrauksesta ja huviverosta koituvat menot. Rahoituskysymyksen helpottamiseksi liitettiin matkaan myös opintoneuvonta, johon tarkoitukseen yliopistolta saatiin varat. Kiertue päätettiin alkaa kevätlukukauden ensimmäisenä koulupäivänä. Pitkän pohdinnan jälkeen reitiksi määräytyi: Lappeenranta, Imatra, Savonlinna , Joensuu, Kuopio ja Mikkeli.

Jo hyvissä ajoin ennen joulua lähetettiin talkoovoimin tehdyt ennakkomainokset kouluille. Näiden omienmainostemme tehoa lisäsivät vielä maisteri Eteläpään mainittujen paikkakuntien lehtiin lähettämät selostukset retkestämme.

Koulujen alkamispäivänä seisoi Lappeenrannan ratapihalla VR:n retkeilyvaunu. Sen ikkunoihin ilmestyi pian Savo-Karjalaisen Kerhon nimi, ja siitä tuli 33 joululomalla levänneen kerholaisen koti viikon ajaksi.

Ilmoituksissa oli luvattu ohjelmaa ja tanssia kohtuullista korvausta vastaan. Ohjelman puutteesta johtuen lankesi vastuu kuuluttajalle Laitisen Villelle, joka ankarasta kurkkusairaudestaan huolimatta aina jaksoi ilahduttaa yleisöä ja varsinkin meitä "ehtymättömällä" vitsivarastollaan. Yleisömäärien kannalta on erityisesti muistettava Kuopio ja Mikkeli. Edellisessä saavutettiin maksimi noin 350 ja Mikkelissä minimi noin 30 teiniä.

Ohjelmasta mainittakoon esimerkiksi seuraavaa:

Spexi, kirjoittanut William Saroyan, esitettiin ensimmäisen kerran Suomessa Lappeenrannan lyseolla. Voidaan sanoa,

että mitäpitemmälle retki edistyi, sitä henkilökohtaisemmiksi kävivät repliikit.

Kvartetin ohjelmisto oli hyvin valittu. Ensimmäinen harjoitus lienee ollut Lappeenrannassa, koskapa yleisön oli vaikea hillitä naurunpyrskähdyksiään, kun neljä komeata urosta huusi halloota toistensa korvaan.

"Ota tai jätä ottamatta"-kilpailu oli kuuluttajan silmänruokaa, sillä mikäpä on valitessa itseään kauniimpia vastaajia nykyisestä teininuorisosta. Jos kerho aikoo tehdä kiertueen kuuden vuoden kuluessa, tulee olemaan puute sopivista kysymyksistä, ellei jostain ilmesty sopivaa uutta pääministeriä.

Vierailevanalaulutaiteilijana esiintyi Pekka Vuori, joka haikeana totesi, että joutui laulelemaan aivan yksin sopivan seuran puutteessa.

Imatralla joukostamme löytyi Pali lausumaan. Hänelle taisi matka eräässä mielessä olla kulkua vastavirtaan.

Erikoismaininta täytyy antaa vierailevalle orkesterille, jonka sieluna oli Linnanmäen Antti. Avustajia saatiin aina paikkakunnan vaurauden mukaan, Kuopiossa rummut ja Mikkelissä käheä-ääninen laulusolisti.

Poliisikunta on viime aikoina saanut kiitosta lakkolaisten taholta, emmekä mekään voi järjestyksenvalvojia unohtaa. Ilmeisesti he ovat sangen musikaalista väkeä, ja osasivat vaitiollen nauttia laulustamme Imatralla.

Ei kukaan olisi varmaan ennakolta osannut arvistaa, miten hauskaa on viettää kuusi ja yksi yötä retkeilyvaunussa. Kolhoositalous vallitsi, vietettiin rattoisaa yhteiselämää - jotkut jopa nukkuivatkin. Miljoonapokassa saatavat vaihtelivat 300 - 500 miljoonaan.

Kaiken koetun kertaamiseksi järjestettiin Turkuun palatua Caroncca heti kun useimmat retkeläiset olivat saaneet uinen hierotuksi silmistään. Laulu sentään vielä sujui ja löydettiinhän uusi taidemuoto, vitsien kertominen kuoroesityksenä.

Ollaan kai yhtä mieltä siitä, että retki täytti tarkoituksensa, minkälaisin toivein sinne sitten lähdettiinkin.

K R O N I K K A

Laulajaisen Esko-poika,
kohta valmis kosimaan,
puheenjohtajana yhä
näyttää muille taitojaan.

Kasviston ja kanin luuston
tuntee poika tosiaan,
lehtoriksi lempivästen
on myös onnen omiaan.

Suolen tonkijana tuttu
isäntä on kerhon tään,
suku Summala on miehen,
Märtti etunimeltään.

Lammastarhaa ylläpitää
saappaat, veitsi aseenaan.
Lapset eivät mahda itää -
ei, en kerro laisinkaan.

Juttu menee hieman viistoon,
Villestä jos kerrotaan.
Ryhtyi hänkin naisen riistoon
- toiset sanoi aikanaan:

Kyllä kettu vipuun lankee,
jos on matka karikkoista.
Avioon on matka ankee,
Ketta auttaa Railikoista.

Liisa liian kaunis nainen
lienee ronen mielestä,
monta kertaa kaunokainen
kiskoo miestä kielestä.

Tuskin poika Nokialta
naimiskauppaa teldessään
tietää, mihin kameen alta
paiskaa poikaraukan pään.

Seppo sekos raskahasti
Pariisissakäydessään,
paikan tutki pohjaan asti,
opiskeli elämään.

Sumri Suomen naisen lempi,
kannottaren pohjolan,
mutta vielä suloisempi
naisen katukahvilan.

Kellä hellan herttaisena
teetä tuikkaa kiehumaan,
keikkuu punaposkisena
pian pöytää kattamaan.

Taitaa poika Ojasalon
emännäkseen Juvolaan
viedä tytön, silloin talon
kanat pannaan munimaan.

Toukolintu - siipi kirjo,
Pekka Mäkeläkin kerran
eksyi, koska pikku-Pirjo
kihlarenkaisiin sai herran.

Muistaakohan hänkään sitä:
Ällös nai, mua totellen
siihen hintaan - arvaa mitä?
ostat varmaan hevosen.

Kultakurkku, Rantapiru,
aina rääkyy, huutelee,
toiset siellä varsin viru,
missä poika tolloilee.

Pupun Milkka, Milkon Pupu,
tuttu pari, tunnet varmaan
lasten laulun: tuku, tuku,
tiedät värit - punan, harmaan.

Lorun pienen loppupäähän
tissimissi laittaan,
kruunu kaunis Hennun päähän
jumppereista laitetaan.

Iskee kerran, iskee toisen,
iskee kohta kolmannenkin,
ampuu saaliin aikamoisen,
Leti kohta kyllää saalin.

0 o o o

S A V O N L I N N A , N Y S L O T T , N O V A A R X .

Ryhtymiseni kotiseuturunoilijaksi on puhdas sattuma, ei siis mikään tahallinen teko. Tämä ainoana puolustuksenani käyn aiheeseen käsiksi ja yritän nyhtää niin monta lehteä laakeripuusta kuin siitä ikinä irti lähtee. Jos vielä satun käsittelemään aihettani vapaasti, niin se ei johdu ilkeydestä, vaan siitä, että pienestä pitäen olen koettanut kirjoittaa edes yhden ainoan vitsikkään lauseen.

Siispä aiheeseen.

Kuten otsikostakin näkyy on Savonlinna kolmikielinen paikka, suomea siellä puhutaan lähes sujuvasti, ruotsista huolehtivat sellaiset, jotka ovat sattuneet käymään piikomassa Tukholmassa tai ajaneet linja-autossa Porvoosta Helsinkiin (från Borgå till H:fors). Latinaa ei kotikielenään puhu kukaan, mutta se on muuten hienoa kieltä.

Matkailumainoksien mukaan Savonlinna on " Saarten ja Salmien Kaupunki ", historian oppikirjat pitävät sitä vanhana linnoituskaupunkina ja muut muuten vain mukavana paikkana.

Kaupungin ympäristöä tarkastettaessa voisi luulla, että Taivaan Taatto maata luodessaan ei ollut täysin selvillä tekisikö tuohon paikkaan vettä vai maata. Olipahan syy sitten mikä tahansa, niin tulos on joka tapauksessa onnistunut. Jopa niin onnistunut, etteivät edes yritteliäät arkkitehditkään ole paremmin pystyneet luonnonkauneutta rikkomaan vaikka ovatkin parhaansa koettaneet. Suomalaiset ovat jostain saaneet päähänsä, että rangoksi kaluttu lehmus on kauniimpi kuin tuuhea koivu ja tällä pohjalla on joitakin "reformeja" suoritettu. Liikkuaksemme edelleen tällä alalla voimme todeta, että varsinaisia katuja on vain yksi, Olavinkatu. Tätä pirteätä valtaväylää pitkin nuoriso vaeltelee iltaisin omilla kutsumuksillaan. Mutta eihän Berliinissäkään ole kuin "Unter Der Linden", Pariisissa "Champs Èlysee", New Yorkissa "Broadway" ja Kualalumpurista en tiedä ainuttakaan katua, joten Olavinkatu puolustaa kyllä paikkaansa.

Rakennustoiminta aloitettiin v. 1475 Olavinlinnalla. Tutkimusten mukaan voidaan sanoa melkoisella varmuudella, etteivät Aravan sormet olleet pelissä mukana. Olavinlinnan nähdessään savonlinnalainen tuntee ylpeyttä, ranskalainen paljastaa päänsä, englantilainen sanoo "oh" ja venäläiset selvittävät sen

omaksi työkseen. Eräät amerikkalaiset väittivät, että se on rakennettu 1939 turistinähdävyydeksi. Kaunis ajatus Suomen Matkailijayhdistyksestä! Olihan tuona vuonna kylläkin turistitulva maahamme tavallista suurempi...

Eipä ole myöhemminkään rakentajilla ollut peukalo etusormen paikalla. Kasinonsaarista tehtiin todellisia saaria kaivamalla komea kanava emäsaareen yhdistävän kannaksen poikki. Näin piti vedev vaihtua Koululahteen. Liekö ollut mittausvirhe, kun toivottua virtausta ei syntynytkään. Saipahan kaivanto kuitenkin nimensä kaupunginvaltuuston puheenjohtajan mukaan, "Lötjäyksen kanava". Kaupungin elinkeinoelämän polttopisteeseen, kauppatorille taas kyhättiin 8 miljoonalla laitos, jonka ovissa lukee "Messieurs", "Dames". Lyhykäisyyden vuoksi sen nimenä on "Husson Huussi". Tämä taas insinöörin mukaan.

Asukkaita on n. 12.000. Mitä lienevät savolaisia, karjalaisia, 1 australialainen oloneuvos, pari tusinaa lättähattuja sekä 700 sorsaa. Kaikkien luonteenlaatu on yleensä ystävällinen ja rauhaa rakastava. Sama koskenee myöskin Olavinlinnan kummituksia, mutta niiden kuvaaminen kuuluu Apu-lehdelle, joten allekirjoittanut vaikenee asiasta. Ei me Villen kanssa kuitenkaan niin paljon pelätty siellä haamukammiossa kuin ko julkaisun reportteri!

Omien yksityisten mielipiteitteni lisäksi olen tähän koonnut joukon muiden kansalaisten ja kansallisuuksien lausuntoja Savonlinnasta.

"The most beautiful town in the world" said one old gentleman fron New York. "It would be wonderful to live here."

And an English lady asked me last summer: "Do you live in this village in the winter, too? "No, in wintertime I'm in Turku." Well, I understand it quite easy!" I didn't.

"Savonlinnassa ei voi tehdä mitään muuta kuin mennä naimisiin", totesi eräs kaveri joulun tienoissa. Tuo on käsittääkseni kuitenkin mitä melkoisinta nielikuvituksen puutetta. Aiunakin allekirjoittanut on keksinyt Savonlinnassa muutakin puuhaa.

Ja lopuksi noin niinkuin lyyrillisesti:

I HAVE NEVER BEEN IN TEXAS BEFORE, sanoi Danny Kaye Savonlinnassa!

M A A S E U T U K I E R T U E

Jo viime keväänä keskusteltiin erään Savo-Karjalaisen Kerhon kokouksen jälkeen epävirallisesti suunnitelmasta, joka tämän vuoden alkupuolella sittemmin saatettiin päätökseen. Silloisessa keskustelussa pohdittiin alustavasti mahdollisuuksia retken järjestämisestä Itä-Suomen maakuntiin. Aiheen mainitunlaisen retken suunnitteluun antoivat tiedot, joita saimme aikaisemmin tehdyistä kotiseutukiertueista.

Todettiin aluksi, että retken järjestäminen kesän aikana ei millään tavoin vastaa tarkoitustaan. Suunniteltiin nimittäin retken ainakin osittaista rahoittamista kouluihin järjestettävillä konventeilla. Tästä ja osittain muistakin syistä siirrettiin retken järjestäminen talvisaikaan, joka toimenpide osoittautuikin monissa suhteissa onnistuneeksi.

Syksyllä 1955 suoritettiin kaikki retken käytännölliset järjestelyt. Suunnitelman mukaan lähti sitten matkalle seurue, johon kuului noin 30 osanottajaa. Retkeläisiä varten oli varattu rautateitten retkeilyvaunu, joka kuljetettiin sovittuihin pysähdyspaikkoihin. Nämä olivat Lappeenranta, Imatra, Savonlinna, Joensuu, Kuopio ja Mikkeli.

Kuten jo mainittiin, järjestettiin retken rahoitus osittain edellämainituissa asutuskeskuksissa toimeenpannuilla konventeilla. Tämän lisäksi suoritettiin matkan aikana kuoluissa opintoneuvontaa, josta Yliopiston maksama palkkio koitui kiertuekassan hyväksi. Näinollen pystyi kerho melkein kokonaisuudessaan maksamaan retkeläisten puolesta matka- ja asumiskustannukset.

Retken ensimmäinen tarkoitus, suhteitten perustaminen kotimaakuntiin ja niitten kouluihin, saavutettiin nähdäkseni niissä puitteissa kuin se on mahdollista. Edelleen voi opintoneuvonta katsoa edukseen sen tavan, jolla matkan aikana neuvontaa suoritettiin iltakonventeissa, jos niin voi sanoa, henkilökohtaista opintoneuvontaa, jonka vaikutuksia ei ole syytä aliarvioida.

Kaikissa paikoissa, lukuunottamatta Mikkeliä ja ikävää yhteensattumaa, oli vastaanottomme äärimmäisen innostunut. Se antanee aihetta epäillä, että tällaisenaan vaatimaton yrityksemme oli osunut naulan kantaan. Ja niinkuin asia alussa määriteltiin, retkihän oli kokeiluluontoinen, jonka tuloksista sitten oli päätettävä, mihin suuntaan asiaa oli kehiteltävä. Ja päätökseksi tuli pian retken päätyttyä; On suunniteltava ensi vuonna uusi, laajemmalle ulottuva ja paremmin varustettu retkikunta, jonka

ohjelmaan voisi kaupunkien lisäksi ottaa myös varsinaisen maaseudun.

Tästä ja tehdystä retkestä enemmän toisaalla lehdessämme.

S A K S A L A I S T A P A A N

Jossakin pienessä baijerilaisessa kaupungissa asui kaksi vanhaapiikaa yhdessä. Heillä oli kissa, jota he kumpikin hoivasivat kuin silmäterään-sä. Kissan siveyttä he vartioivat niin mustasukkaisesti, että se ei ollut kertaakaan koko elämänsä aikana päässyt ulos.

Tapahtui kuitenkin, että toinen ikäneidoista pääsi naimisiin. Aviomies vei vastavihityn vaimonsa häämatkalle toisen neitsyeistä jäädessä kissan kanssa kotosalle. Seuraavana päivänä matkalle lähdön jälkeen toi postinkantaja kotiin jääneelle sähkösanoman:

=PÄÄSTÄ/HETI/KISSA/ULOS/AMALIA=

TOIMITUKSEN PUHELIN

x x x x x x x x x x

Prrrrrr... Käen toimitus!

Päivää. Täällä Santeri Siputti. Biologi, syntynyt, kastettu, kansalaisluottamusta nauttiva. Minua kenkuttaa.

Mikä?

Mistä minä sen tietäisin. Jos tietäisin, niin ei minua kenkuttaisikaan.

Ei meitäkään. Hyvästi!

Mikähän tuokin tonttu oikein oli. Taitavat olla geenit umpisolmussa. No, mitäs tuosta. Nyt vain as... Perhanan puhe-elin! Käen toimitus! Keljuttaako?

Sepä hauskaa, kuulemiin!
Prrrrr.
Perk- ant. tuota. Käen toimitus!
Onks teill viinaa?
Häh? Mitä? Mistä sitä saa?
Saa, saa! Siellähän sitä pitäis olla. Ei mulla mitään 'oo!
Niin pitäisi, mutta ei löydy! Hyvästi!
Ihana tauko. Rauha kaikkialla. Toimitus täydessä työssään.
Prrrr klink klink prr..
No, johan nyt on perhana.
Kaukopuhelu Pihtiputaalta.
Haloo! Halo-halooo!
Halloo! Halloo!
Voi pahus. Käk!!
Halloo! Ku se meijä lehmä....
Lehmä. Ei tämä mikään lehmä ole, vaan käk.
Halloo, mut ku se meijä lehmä. Vai onks se keinosiemennysyhistyksessä!
Keino!!! Ei me mitään keinotekoista kannateta. *Vanha konsti on* parempi kuin pussillinen uusia. Kuulemiin.
Ja taas!!! Haloo!
Onko linja-autoasemalla? Eikö? No sepä mainiota, ei pitänytkään olla. Kyseessä on siis Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Kerhon pää- ja ainoan äänen kannattajan Käen toimitus. Mitä kuuluu?
Kiitos kysymästä! Siinähän tämä. Valmistelemme parhaillaan vuosijuhlia. Ne ovat järjestyksessään ensimmäiset neljättä. Miltäs kerhon toiminta vaikuttaa tätä nykyä?
Ainahan niitä vaikeuksia on. Paraikaa pitäisi löytää uusia toimintamuotoja. Täytyisi saada kaikki innolla mukaan.
Älkää turhia hätäilkö! Kyllä kaikki ajan kanssa rupeaa sujumaan. Onhan teillä siellä monta päätä yhdessä. Kyllä niistä luulisi yhtä ja toista löytyvän. Hyvää onnea vain ja kuulemiin.
Kuulemiin. Oli hauskaa kuulla joku tunnustuksenkin sana nykyisen yleisen moittimisen hetkellä. Kyllähän me koetamme. Kuulemiin.
Ja niin laskeutui vähitellen rauha toimituksen ylle. Kirjoituskoneet naputtelivat tiuhaa tahtia ja Käk sai muotonsa sekä siirtyi toimitukselta lukijain käsiin.

SAVO-KARJALAISEMME KERHOILLE!

" Ja erikoisesti tahtoisin tähdentää sitä merkitystä, joka kerholla on karjalaisen ja savolaisen heimoushengen ja maakunta-aatteen ylläpitäjänä." Yllädeleva lainaus on minkä tahansa juhlapuhujan suusta otettu. Kauniisti sanottu, ylevästi ajateltu. Mikäpä sen parempi, jos asiat näin olisivat.

" Leikkikerho." Tämä taas ilmoitustaulun väärin käsittäneen yksityisajattelijan julkituomana. Tuntemattomalle nerolle kädenpuristus!

Kiitosten kuuleminen kerhon toiminnasta juuri tällä hetkellä (hetki vähintään kaksi vuotta) tuntuu aivan samalta kuin vastaanottaa kattoeston shekki.

Vilkkaimmin toimiva kerho! Onhan niitä laatusanoja suomenkielessä! Ja onhan sitä toiminta. Alkeellisinkin yksisoluinen eläin on herkeämättä toiminnassa. Homo sapiens-lajin edustajilta odottaa kuitenkin toki muutakin kuin pelkää ameebamaista harhailua. Räikeästi sanottu vatsahappoisen miehen suulla. Olkoon, mutta vatsaani ei vaivaa mikään. Jokaisen kerholaisen on kuitenkin pakko uskoa, ettei mitään päämääriä saada aikaan kerääntymällä joka toinen tiistai alakabinettiin istumaan ja peukaloita neuvottomina pyörittämään. Kiusaantuneina odotetaan, että kello armeliaasti vierähtäisi muutaman tunnin, ja velvollisuuskäynti kerhossa olisi suoritettu.

Kun mitään ennakkovalmisteluja ei ole tehty, ei ole suinkaan mikään ihme, jos kukin yrittää kuluttaa aikaansa parhaalla mahdollisella tavalla, aina harrastuksiensa mukaan. Oma, suljettu sisärengas keskustelee antaumuksella latinan kirjoituksista ja toinen koettaa selvittää trigonometristen funktioiden ihmeellisyyksiä, loput ehkä viimeisistä muotivirtauksista. Allekirjoittaneesta on kuitenkin varsin usein tuntunut kuin olisi saapunut maailman naisliiton juorujaoston vuosikokoukseen. Tyttöjen sydämille halusisin laskea heidän oman etunsa kannalta myös ensiarvoisen tärkeän osavastuun ottamisen ohjelmien aikaansaamiseksi. Eräänä päivänä voi näet sattua, ettei vapailla markkinoilla näy uljaista uroista pöykösen pöllähtävää!

Ei mitään saa replä, ettei samalla rakenna, kuuluu eräs sanakiemura. Perustavaa laatua olevana toimenpiteenä pitäisin nykyisen puheenjohtajan mitä nopeinta erottamista. Aivan sopimaton tyyppi kerhon korkeimmalle vakanssille. Se tuhma setä kun ei kuulemma s...

na kerhon pikkutypyköille tilaisuutta edes tanssin pyörteisiin, vaan julmasti tyrannisoiden on julistanut tuon mitä rakentavimman ja suurinta mielikuvitusta vaativan ohjelman pannaan. Kerhon istuntä jatkakoon virkauraansa vain sillä ehdolla, että viipymättä tilaa kurssin " Rumbaa kotitarpeiksi ". Epäilen viimemainitun kuitenkin arvostavan " Jymy-tupakan " korkeammalle.

Vakavasti puhuen: kerho ei kuitenkaan ole mikään probleemilasten hoitola, jossa leikillä parannetaan sielullisia traumoja. Jos kehitys tai pikemminkin kehittymättömyys jatkuu näitä ratoja, voimme tottua ajatukseen, että Savo-Karjalaisesta Kerhosta puhutaan in memoriam. Todistuksena sanoilleni voin viitata niihin moniin älykkäisiin henkilöihin, jotka kunnioittavat kerhon tilaisuuksia poissaoloillaan. Miksipä tosiaankin hukata aikaansa turhaan, kun sen voi tehdä paljon miellyttävämminkin yksikseen tai kaksikseen kuinka vain kukin harrastuksiensa mukaan parhaiten taitaa.

Parempi kuollut leijona kuin elävä koira!

o o o

O G D E N N A S H :

Mrs. Marmaduke Mooren seitsemän henkistä ikää

Mrs. Marmaduke Moore, kymmenvuotiaana
(Silloin Jenima Jevons, J niinkuin Jaana),
oli veikein tyttösistä seudun sen.
Lepatti harteilla saparo pikkuinen;
hän ruokki kanat, puhui totta vaan
ja sylki kuin pojat: rosohampaastaan.
Pesälle kiipes puuhun korkeimpaan,
ehti metodistikirkkoonkin rukoilemaan.

Kaksikymmenvuotiaana vielä vieton,
eräs Mr. Moore häneen rakastunut on.
Rikkoi naimalupauksen (Alice vihastui),
toinen hänen palatsiinsa suureen ihastui,
siellä pian unhoitti lapsuuden kurskauden
ja yhtyi moniin orgioihin seurapiirien.
Äänsi kyvin englantia, ei ollut banaali,
opiskeli ollakseen tosi episkopaali.

Kolmikymmenvuotiaana yhä nuorekas,
mutta löysi toisen Mr. Moore sun kuorostas.
Avioliiton onni yli laidan viskataan
ja Mrs. Moore käy tästälähin yksin nukkumaan.
Luonnostaan kuitenkin rakkautta kaivaten;
häntä alkoi kiinnostaa elämä sisäinen;
todettuaan teosofit jokseenkin kuiviksi
hänestä tuli aikaa myöten aito hihhuli.

Neljäs kymmen! hyljätty vaimo vieläkin.
Vankan liekin leimahtavan tunsi kuitenkin.
Kiharansa kastoi hän hennaan punaiseen
ja osti lipun lähteäkseen Wieniin iloiseen.
Professorin lähjoi hän summin kuikein
selvittämään teoksensa syvin vaikutin.
Palattuaan saarnasi hän työttömille näin:
Pyhän Freudin evankeliumi on elämän.

Viides kymmen! Museot ja taidenäyttelyt,
ja nuorten miesten miellyttävät palkannostokymyt.
Oh, niin ei voi olla, mutta niin vain on,
että runoilijat munii tänä kana makdoton.
Oli salonkinsa täynnä tuota Oui, mon ami,
oli Romania, Venäjä ja Hindustani,
ja hän hallitsi henget ja spiritismin,
luettuaan kirjoista jojogismin.

Kuudes kymmen! aikaa jäljellä hiven -
syy ehkä omantunnon taikka rankasten.
Hän tunsi tarvetta tehdä tunnustuksen,
julkaista jokaiseh nuoruuden hairahduksen,

ennenkuin vaipuisi haudan puoleen,
verratakseen syntejänsä muiden luoleen
Mrs. Moore heksi hauskan jutun,
omaksui oxfordilaiset kuin vanhan tutun.

Tämä on Mrs. Mooren tarinan aihe
tähän saakka, entä seuraava vaihe -
kun seitsemäs kymmen joutnu jo luo,
sekin palvonnan kohteen länelle suo.
Muhammed voi olla hänen jumalansa
tai Zeus tai Mithros kukin vuorollansa.
Sillä naimen jos ei saa näytellä naista,
Luoja tietää mikä seuraavaks on jumalaista.

Suomennos Viljo Laitinen

++

Toinen pitää äidistä, toinen tyttärestä

Yllöolevaa ikivanhaa suomalaista lauseenpartta voi sovelluttaa moneen asiaan. Kerhomme nykyiseen tilanteeseen se sopii suorastaan valitettavan hyvin. Kiista ei tosin koske äitiä eikä tytärtä, vaan kerhon kokouksia ja niiden "ohjelmaa". Ensiksikin täytyy sanoa, että on useita kerhoon täysin pettymeitä, jotka odottavat jotain vakavampaa ja fakki-idiotismin pelosta puoltavat eri alojen esitelmiä. Asia onkin kovasti kannatettava, mutta syystä tai toisesta syrjään jäänyt. --- Kuten yleisesti tunnetaan, muodostavat teeiltojen varsinaisen ohjelman siis leikki ja tanssi. Mutta kumpi on suosituimpi? Kun aletaan leikkiä, tanssinhaluiset jäävät mielenosoituksellisesti paikoilleen eivätkä ota osaa. Tanssin alkaessa "leikkijät" vuorostaan purnaavat.

Mitä tekdä? Eikö toisaankaan ole minkäänlaista sovinnon tietä löydettävissä, jolla saataisiin tätä muuten niin yhtenäistä kerhoa hajoittava erimielisyys selvitettyä. Eipä luulisi kenenkään civiksen tai beaanin arvon laskevan, vaikka hän täysin tutussa seurassa astuisi hetkeksi lapsenkenkiin. Samaa voi sanoa tanssista. Eikö sovi siis kaikki mukaan, olipa kyseessä tanssi tai leikki?

"Noorus on ilus aeg"

++

K A C R , sanoi kaksi marsilaista Savossa.

Y L Ö S N O U S E M U S

Näytelmä

Tapahtumapaikka on tyypillinen ylioppilasboxi, josta seuraavassa käytetään nimitystä talli. Ilmapiiri on kaasumaisten aineiden kyllästämä. Kello on 12. Sunnuntai.

Päähenkilö ylioppilas Tuisku. Muut henkilöt matematiikan opinnoitsija Huurre, johtavassa asemassa oleva naisylioppilas Lampi sekä joukko viattomia ylioppilaita.

Aamutakissa esiintyvä yliopinnoitsija Huurre saapuu huoneeseen.

Huurre Meoow!
Tuisku Yhy, yhy ...(nukkuu)
Huurre Sallithan ylimäärän typpeä huoneessasi, oi Tuisku?
Tuisku Yhy, yhy ...(nukkuu)
Huurre Hajoita telttasi, oi Tuisku!
Tuisku Yhy, yhy ...(nukkuu)
Huurre Äääsaavukeee?
Tuisku Itsellesi!
Huurre Rakennat kirjahyllyjä?
Tuisku Luonnollinen tarve!

Tuisku kohottautuu vasemman kyynärpäänsä varaan oikean käden hapuillessa yöpöydän alinta laatikkoa. Pitkällisen etsinnän tuloksena kohoaa esille nenäliina.

Tuisku Snifff! Karkoita arktinen kylmyys!
Huurre Ylähuulesi on torvilo, oi Tuisku!
Tuisku Trrrrrrrirpläts! (Tuisku suorittaa niistäntää)
Huurre Olotilanteesi, oi Tuisku?
Tuisku Tyhjä!
Huurre Norttiiih?
Tuisku Siitäähn!

Tuisku kohottautuu istuvaan asentoon vetäen syvät henkisavut.

Huurre Tallisi oli lukittu eilen.
Tuisku Käytännön toimenpide!
Huurre Soutelit lammella?
Tuisku Konnaaah!

Johtavassa asemassa oleva naisylioppilas Lampi saapuu sisään suorittaen Tuiskun kaksikielisen herätyksen.

Tuisku Mööö´öh!
Huurre Huamenta!
Lampi (vienosti) Hei heiih!
Huurre Kellitkö makeasti?
Lampi Kuinka niin?
Huurre Että makeastiko kellit?
Lampi Tarkoitatko nukkumista?
Huurre Ninnh!
Lampi Tottakai!
Tuisku (Lammelle) Tule tääänneeh. Mööö´öh!
Lampi Mmmmmmmmimh!
Huurre Meooow!

Joukko viattomia ylioppilaita tallustelee huoneeseen. Ensimmäisenä jonossa on viaton ylioppilas What, heti hänen jälessään saapuvat Pekka ja Eero. Joukon viimeisenä on ylioppilas Jänis.

What (Tervehtii kaikkia kädestä, hokien) Tupakkatupakkatupakkatupakkatupakkatupakkatupakka!
Huurre Pane kärsään!
What Mercy!
Jänis You´re a fine egg!
Huurre
ja Tuisku Itsellesi!
Tuisku Omistatko purtavaa, oi Jänis?
Jänis Omistan purtavaa, oi Tuisku!
Huurre Meooow!
Tuisku Vieraile tallissasi. Rakennamme teetä!
Jänis Vierailen tallissani!
Huurre Mitäs ystävämme suolentonkija?
Pekka Itsellesi!
Eero Tuuhan Pekka pois!
Pekka Suoritan ensin taloudellista riistäntää! Kuka omistaa savukkeen?
Tuisku Minä. Mutta mistäs sulle saataisiin?
Huurre Paa kärsääs!
Pekka Esitän kiitokseni!
Eero Tuuhan Pekka pois!

Lampi Kuka juo teetä?
Tuisku Minä!
What Tuskakuppi!
Huurre Kuinka jaksaa kylkimyyräsi, oi What?
What Kyllä jaksaa!
Huurre Tassuni!
Tuisku (Lammelle) Möööö´öh!
Lampi Mmmmmmimh!
Eero Tuuhan Pekka pois!

ESIRIPPU

o o o

MAAKUNNALLISESTA YHTEIS-TYÖSTÄ TURUSSA

Ylläolevan otsakkeen alla ei tietenkään ole tarkoitus kirjoittaa varsinaissuomalaisesta maakunnallisesta yhteistyöstä. Tässä yhteydessä meitä kiinnostaa ennenkaikkea se, vaikkakin valitettavasti löysä yhteys, joka on olemassa Savo-Karjalaisen Kerhon ja Turussa toimivien Savo- ja Karjala-Seurojen välillä. Lukuunottamatta vuosittaisia vierailuja seurojen vuosijuhliin, emme taida paljon toistemme toilauksista tietää.

Allekirjoittaneella on kerran henkilökohtaisesti ollut tilaisuus edustaa Savo-Karjalaista Kerhoa Savo-Seuran vuosijuhlassa, josta tilaisuudesta näin virallinen kiitokseni. Samoin olen kerran ollut mukana Karjala-Seuran talolla järjestetyssä illanvietossa, josta minulla on pelkästään mielyttäviä muistoja. Näihin ja pariin meillä järjestettyyn vuosijuhlaan liittyvätkin kokemukseni mainittujen seurojen yhteistoiminnasta.

Missähän lienee syy siihen, että yhteydenpito seurojen välillä on näin peräti hajanaista? Minusta tuntuu, että asia on ajattelemisen arvoinen.

Toisaalla lehdessämme on kirjoitettu Savo-Karjalaisen Kerhon sisäisistä toiminnallisista konflikteista. Siinä yhtydessä todettiin, että kerholla ei tällä hetkellä ole sellaista yhdistävää tekijää, joka liittäisi jäsenet toimimaan kiinteänä kokonaisuutena. Edelleen esitettiin eräänä ehdotuksena, että kerho ryhtyisi syksyllä, kun meille pian valmistuvassa uudessa asuntolatalossa varataan huone kerhon tarkoituksiin, sinne keräämään jonkinlaista kansatieteellistä kokoelmaa.

Tarkoitukseni ei ole esittää, että tässä olisi jonkinlainen ratkaisu seurojen välisen yhteistyön elvyttämiseen. Esitetty ehdotus oli tarkoitettu osaratkaisuksi Savo-Karjalaisen Kerhon sisäisen toiminnan tehostamiseksi ja yhtenäistämiseksi. Mutta tältä pohjalta olisi varmaankin löydettävissä jokin muu yhteinen tekijä, jonka ympärille Turussa toimivien maakuntaseurojen toiminta voitaisiin rakentaa.

Savo-Karjalaisen Kerhon taholta oli vuoden alussa tehty ehdotus yhteisen tilaisuuden järjestämiseksi ennen pian pidettävää Savo-Karjalaisen Kerhon vuosijuhlaa. Joittenkin yhteensattumien vuoksi tilaisuudesta ei kuitenkaan tullut mitään. Mutta

tehty ehdotus voitaneen pian vuosijuhlan jälkeen panna toimeen jonkin kerhon järjestämän teeillan yhteydessä.

Ehdotankin tässä yhteydessä, että huhtikuun aikana pidettävän Savo-Karjalaisen Kerhon teeiltaan kutsuttaisiin Turussa toimivien Savo- ja Karjala-Seurojen edustamat keskustelemaan kysymyksistä, joitten perusteella voitaisiin nyt jokseenkin olematon yhteistyö saada aikaan. Tilaisuus olisi siis ennenkaikkea neuvotteluluontoinen, jossa tehtyjen ehdotusten ja ehkä päätöstenkin perusteella voitaisiin järjestää illanvietto, johon kaikki seurat ottaisivat mahdollisuuksiensa mukaan osaa.

Pyydän tässä tilaisuudessa olevia Savo- ja Karjala-Seurojen edustajia ottamaan ehdotuksen huomioon, ja siitä sopivassa tilaisuudessa keskustelemaan.

ZZZ

EISAALUKEAEISAALUKEAEISAALUKEAEISAALUKEAEISAALUKEAEISAALUKEA

RAITIOVAUNUSSA

Raitiovaunu. Helsinki. Iso mies ja pieni mies. Pieni mies istumassa akkunan puolella, iso mies vieressä.

Iso mies: V v vo voisitteko s s sa sa sanoa ku ku kun s saa saavumme Y Y Y YLIOPPILASTA TALOLLE?

Pieni mies kääntyy akkunaan päin,ei puhu mitään. Vaunu saapuu Ylioppilastalon kohdalle ja eräs vanhahko rouva sanoo:

Olemme Ylioppilastalolla.

Iso mies lähtee vaunusta ja sanoo mennessään:

K K Kii Kiitos.

Tämän jälkeen ruova nuhtelee pientä miestä:

Ei olisi suuri kohteliaisuus vaikka vastaisi toisen pyyntöön.

Pieni mies vastaa:

L L Luu Luu Luuletteko e e että o o otan eh eh eh ehdon ta ta tahdon tu tu tu turpiin?

2222222222222222222222222222222222222222222222222222222222222

LAINATTUA TEKSTIÄ

EI LEMPEÄ LEIKIN VUOKSI

III kerros

+++++

APRIKOOS = ASIASTA TOISEEN

Isaskar Keturi

+++++

CHIROPRAKTIKKO = POSTISIIRTOTILIN KÄYTTÄJÄ

Opettajain lehti

+++++

MAYBE = TOUKOMEHILÄINEN

Tyrvääläinen ajatelma

OSAA OTTANEEN HAVAINTOJA KOTISEUTUKIERTUEESTA.

Lappeenranta klo 19.16. Ensimmäinen pääsylippu myytiin, jonka kunniaksi kolminkertainen hei-huuto. Ja kertyihän sitä kanssaa alun kolmatta sataa.

Alkukankeus selvitti meidät. Ohjelma alkoi maakuntalaululla, johon sulautui bassoviulun musikaalinen kaatumisrymähdys nurkassa. Kaikki nauroivat vielä kaikille vitseille. Kaikki kunnia speakerille, joka tappeli onnistuneesti maikin kanssa. Orkesteri ylitti kaikki odotukset. Tanssi sujui luonnekkaasti.

+++++

Kaksi nukkumatonta yötä. Imatran Inkerit olivat kerrassaan viehättäviä. Pojat panivat parastansa ja ohjelma menikin nuottien mukaan. Vitseille nauru oli hieman vaimeampaa, meidän tahollamme. Klo 24.oo pieni laulutuokio kauppalan keskustassa ilahdutti varmasti ainakin toistaiseksi vielä SAK:hon kuuluvia poliiseja. Hessu selvänä!

+++++

"Ketkä juipit täällä kävivät opintoneuvonnassa" kysyi Savonlinnan lyseon ruotsinkielen lehtori. Tämä mies oli myös ainoa, joka nauroi tervehdyspuheessa esiintyneelle vitsille. Muuten oli yleisömenestys heikohkoa. Vakuuttavaa kuntoa esiintyi kuitenkin täälläkin. Valitettavasti ei vaunun avaimia riittänyt kaikille.

+++++

Opintoneuvonnan suurin menestys Joensuun Tyttölyseossa. Vastaanotto muutenkin sydämellinen. Yleisön joukosta löytyi Suuri Ennustaja, sillä hän pystyi ratkaisemaan nykyisen presidenttimme huippuvaikeasta kuva-arvoituksesta. Kvartettikin esiintyi urheasti, vaikka muutamat olivatkin aineen loppuessa erehtyneet nielemään saippuapalan (merkki LUX). Hessukin selvänä kiitos isännän tarjoaman sauna+sokeri-illan.

+++++

Urhoollisesti valvotun yön jalkeen saapui retkueemme Kalakukkojen kaupunkiin. Osasto ryntäsi sekasortoisena laumana "piffille" asemaravintolaan. Tuloksena 100% ruokamyrkytys. Ilta korvasi kuitenkin kaiken, sillä iloksemme koimme suoranaisen yleisöryntäyksen. Lähes 400 teiniä sulloutui Kuopion lyseon juhlasaliin. Tunnelma oli mitä välittömin, eikä sitä sumentanut VR:n meille tarjoama "yöjuoksentelukaan".

+++++

Viimeisenä etappina oli Mikkeli. Saavuimme sinne suurin toivein. Pettymyksemme olikin melkoinen, kun näimme juhliimme saapuneen 30-henkisen joukon. Vitseille ei enää nauranut kuin pj. ja hänkin myötätunnosta. Lyseolta marssimme sotilaallisessa järjestyksessä s.o. kalusto keulassa vaunullemme. Mikkeli ja hotelli Ping-Pong olivat loistavana loppupisteenä retkellemme. En suinkaan tahdo väittää, etteikö retkestämme olisi muutakin kerrottavaa, mutta You understand eihän Hessukaan aina voinut olla selvänä.

H E S S U

O o o o